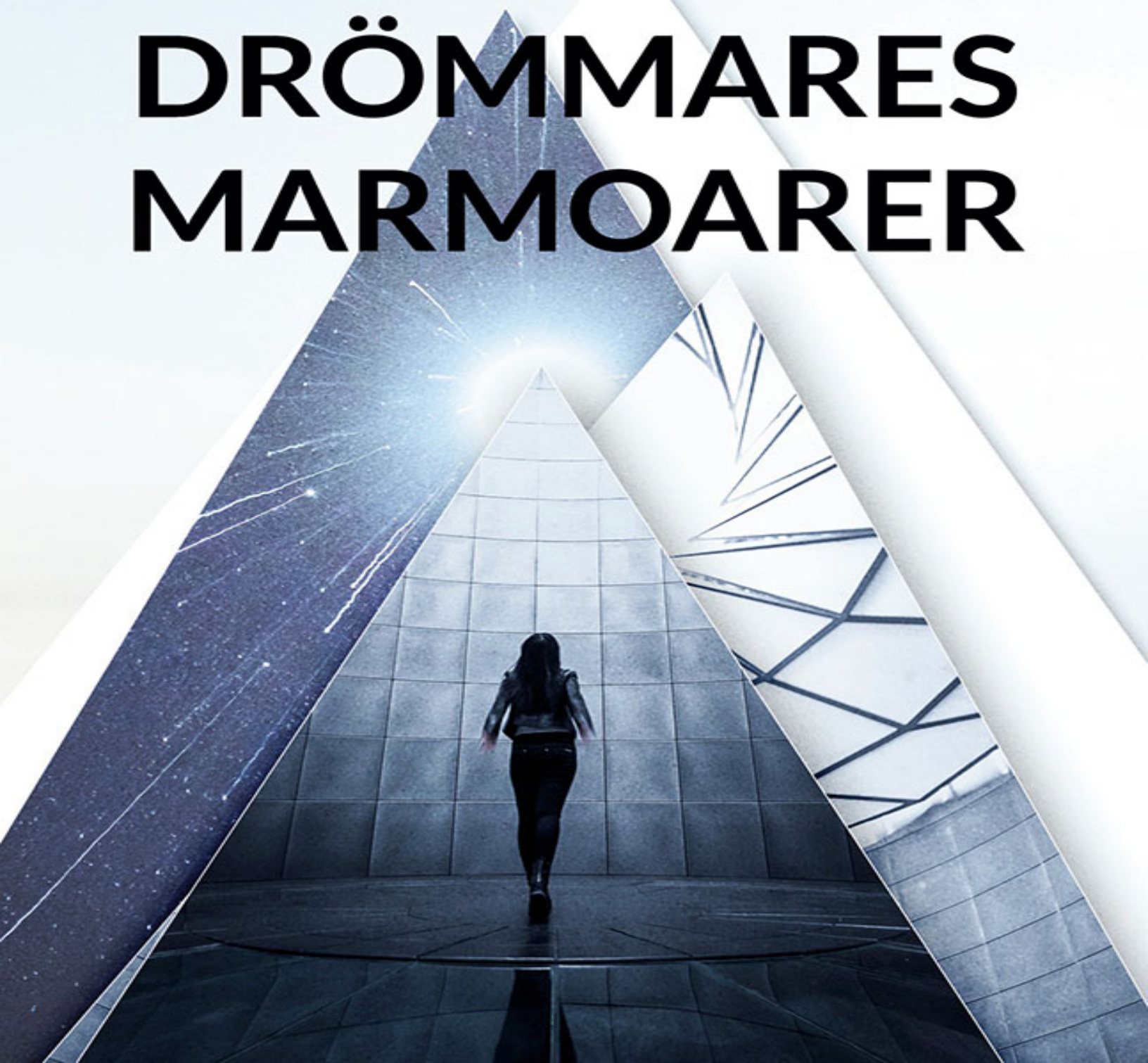

RUNE LILJEVATTEN

EN DRÖMMARES MARMOARER

Innehållsförteckning

DEL I

RenaRama FantasiFoster

- I. KARIN WERDHEM
- II. CARL CRASSASIUS
- III. PARISKOPET
- IV. OHEMLIGHETEN
- V. AVNAVLINGENS GYLLENE SNITT
- VI. TRIPPELHELIXEN
- VII. AD MEDINAM
- VIII. INTERMEZZO
- IX. AD DESERTUM
- X. OASENS MJUKA DYNER
- XI. MOT PETROGLYFERNA
- XII. RISTNINGAR I STEN
- XIII. ECCE HOMO HUMILIS
- XIV. AD ASTRA VEL NON AD ASTRA
- XV. ÅTER TILL AHOGGAR
- XVI. KALIFATETS KOMMUNARDER
- XVII. HUGGORMEN

Huvudakt

- I. TRONS MORAL
- II. INSIKTEN
- III. VERKLIGA VÄNNER
- IV. VÄRLDENS STARKASTE MAN
- V. TVÅTUSEN HIRISAR

- VI. HOPAR AV HÅL
- VII. DE CIVILAS BRIGADER
- VIII. CASSASIUS-WERDHEM GROTTAN
- IX. TREKOMMAFJORTON KVADRATKILOMETER
- X. KLONRIKE
- XI. DEVASTATIO TELLURIS
- XII. SAHARAS MIRAKEL
- XIII. PÅ VÄG
- XIV. GHC 1
- XV. ATT RÖRA VID DUNKLET
- XVI. KÄRA LEKEN
- XVII. ATT LÄTTA ANKAR
- XVIII. ECCO TERRA NOVA
- XIX. LIVETS HEMLIGHETER

Efterspel

- I. GLACIES DULCIS
- II. KSC
- III. SHANGHAI PLANEN
- IV. ETT INTERPLANETARIUM
- V. VÄLKOMMEN TILL HIRISTAN
- VI. FREDSGUDEN MARS
- VII. EN RÖST I RYMDEN
- VIII. ETT SVART MYSTERIUM
- IX. ÅTERFÖRENINGEN
- X. RÖTT BRÖLLOP
- XI. AD MARTEM
- XII. DE BELLO MARTICO - PARS I
- XIII. SLAGET VID DEIMOS
- XIV. FRED PÅ MARS

XV. GRARTSTENENS GÅTA

DEL II

Hirudineornas Era

I. VELA SOLARIS

II. ATT VETA ELLER ATT INTE VETA

III. FAVUS APIS

IV. RYMDENS SOLITUD

V. VID SKILJETIDENS GAVEL

VI. QUOANDO VADIS?

VII. CRUSTACEA

VIII. PAX HIRUDINEANA

IX. KONTAKT

X. TILLBAKA TILL TELLUS

XI. VID HUMSTERNES VÄNDKRETS

XII. DE BELLO MARTICO - PARS II

XIII. URBS ETERNA

XIV. I MÖRKRETS GREPP

XV. DE BELLO MARTICO - PARS III

XVI. HEM TILL HIRISTAN

XVII. END OF STORY

P.S. IN SOMNIO VERITAS

EPILOG: Verklighetens Grymma Ansikte

DEL I

RenaRama FantasiFoster

Förspel

I. KARIN WERDHEM

Barnen som lekte i ruinernas grus och bråte kunde inte vara äldre än fyra, fem år. De var kanske ett halvt dussin eller några fler till antal, svårt att säga exakt, eftersom de lekte kurra-gömma och de flesta syntes inte till. Där fanns både pojkar i kortbyxor och flickor i blommiga och rutiga klänningar, men i övrigt var de helt enkelt bara barn, henvarelser, varken han eller hon och utan uttalat medveten konstllhörighet. Detta tillstånd skulle inte bestå länge till, för att pojkar och flickor skulle snart segregeras, trots att de gemensamt skulle börja i samskolan. Pojkar skulle förakta flickor och inte röra vid dem och inte under några som helst omständigheter beblanda sig med dem. De skulle sitta i sina bänkar enbart pojkar med pojkar och flickor med flickor, aldrig tillsammans. Detta sakernas tillstånd skulle bestå i åtminstone sju år till, när lusten till det motsatta könet åter igen skulle yppa sig.

An så länge var lusten hur som helst i full gång, när femåriga Calle febrilt försökte få sin lilla styva penis in i jämnåriga Karins lilla tillslutna springa. De två hade smugit bort från gruppen och tagit sin tillflykt bakom en betongplatta, som en gång hade varit en del av en vägg i ett badrum, och därmed var utom synhåll för de andra kurra-gömma-lekande barnen. Dessvärre, eller lyckligtvis, beroende på från vilket håll man såg på det hela, så var de två inte utanför Karins mors synfält. Denna kom springande, hojtandes och fäktandes med höjda nävar, och skrek "vad håller ni på med?" och "sluta med det där med en gång!"

och liknande klyschiga fraser. Hon ryckte bryskt bort den lilla oskulden, plockade upp sin dotters blekrosa trosor, och släpade henne snubblandes iväg tillbaka till sin sjabbiga ruinbarack.

Denna dag hade Karins mamma Anna stannat hemma, eftersom hon hade känt sig opasslig med månadssmärta som spände över magen. En vanlig dag skulle Anna annars ha varit långa tunga stunder hemifrån. Hon ingick i en grupp av "ruinmorsor" som hade till uppgift att samla ihop och städa undan det som fanns kvar efter de sönderbombade byggnaderna. Bortsett ifrån upprensningen var ruinmorsornas huvuduppgift att knacka bort överflödigt murbruk ifrån de tegelstenar de kunde hitta. Fokus var på tegel som var intakt och lämplig för återbruk i framtida murverk. Dessa staplades i pyramidliknande högar, klara för transport.

Den unga ruinmorsan Anna Werdhem hade fått Karin i avskedspresent av den gästande, men nuhemåtvärande, soldaten fänrik Malcolm McShloermatt. McShloermatt hade fascinerats av Annas långa blonda hår och hennes långa raka ben. På grund av umbärandena under krigets sista fas, hade bristen på mat bidragit till att förläna Anna en utomordentligt slank mannekängfigur. I jämförelse med de för det mesta kraftigt överviktiga kvinnorna i hans hemland var Anna en benig klädhängare. I det civila var McSchloermatt skraddare till yrket, med egen modellagentur, och han gillade när kläderna hängde löst på sina bärarskor. Anna å sin sida hade fascinerats av Malcolms till synes ändlösa tillgång till choklad och cigaretter, och i gengäld lät hon göra honom med henne vad han ville. Inte undra på att hon sedermera bebådades med ett ängelskt budskap.

Då hade det varit sommar och ruinen upplevts som en idyllisk plats, närapå pastoral och som skapad för ett

schäferstündchen. Anna hade varit tämligen oinformerad i fråga om koitala sakförhållanden och Malcolm McShloermatt slösade då ingen tid på att gå in på teoretiserande resonemang, utan gick genast till praktisk attack med sin stiliga sabel i högsta hugg. Och så blev det till en liten Karin av denna vänskapliga batalj, en Karin som växte upp utan sin far, det vill säga sin riktiga far. Denne hade återvänt till sitt lantliga föräldrar hem utanför Albuquerque i New Mexico. Under sin frånvaro hade hans skrädleri, med modellagentur, blivit utmätt av de statliga myndigheterna på grund av obetalda skatter och Malcolm hade måst igen flytta in hos mamma och pappa.

Där satt han, Karins far, iförd skallerormstövlar, under en slak konfederationens flagga, denna slavägarnas sardoniska fana, och skänkte Karins mor inga djupare tankar. I själva verket tänkte han inte alls på henne, utan fantiserade om granngårdens dotter Elvira och hennes breda bakdel. De två var trolovade och bröllopsdatumet var utsatt. Dock hade äktenskapet redan innan dess konsumerats, när Elvira hade blivit påsatt. Första gången dagen efter fänrik McSchloermatts hemkomst.

Anna Werdhem skulle senare gifta sig med en herre vid namn Herman Sczermonski. Herr Sczermonski var dock ingen *gentleman*, utan en skrotsamlare med grova händer. Som det skulle visa sig ganska så omgående, var han en brutal avskyvårdning. Han skulle tvinga Karin att kalla honom "far" och sedan förgripa sig på henne, när hon var blott en spädd sexåring. När Karin började förstå, vad herr Sczermonskis AlfaPet spel gick ut på, svor hon för sig själv att hon endera dagen skulle döda honom. Tacknämligt för hennes själ behövde hon dock aldrig infria sitt löfte, eftersom herr Sczermonski oförhappandes omkom, när han tänkte lägga beslag på en rostig trehundra kilos bomb och denna slutligen briserade. Detta järnmonster hade legat på ruinens botten i årtal, utan att någon hade bekymrat sig

om detta. Herr Sczermonskis grova händer och sargade lem satt fastklistrade på den betongvägg, som en gång hade tillhört ett badrum och skänkt Karin och Calle lite privat avskildhet.

En tid därefter började Karin le igen, lite skyggt i förstone, men sedan allt mer självsäker. Anna strök andra halvan av sitt efternamn, den som kom efter Werdhem och bindestrecket, och lovade sin dotter och sig själv att aldrig mer gifta sig med en skrothandlare.

II. CARL CRASSASIUS

Den andra av de två små *samkvemsbarnen*, Carl "Calle" Crassasius, bodde tvärs över gatan. Calle fick aldrig mer någonsin leka med Karin och hon syntes aldrig mer till bland ruinerna. I Calles minnesbild bleknade konturerna av Karins så smärta kropp så småningom bort och hon blev till någon sorts färglöst molnväsen. På denna sida av gatan fanns färre högar med spillror, ty huset hade i det närmaste förskonats av flyganfallen. Endast ena halvan var bortsprängd. I den resterande delen fanns fortfarande beboeliga lägenheter i tre våningar och Calle bodde i den som låg högst upp. I huset fanns ingen hiss och de branta trapporna var besvärliga för hans morföräldrar.

I motsats till lilla Karin hade Calle inte fötts med en rostig järnsked i munnen. Hans mamma, Fru Letitia Crassasius-Levin, hade talat om för honom att hans familj var av förnäm härkomst. Crassasiusarna ansågs vara ganska så välbärgade, eftersom de hade råd med att betala hyra för boendet. Modern påstod att Calles pappa, Hubertus Crassasius, var i rakt nedstigande led släkt med Marcus Licinius Crassus. Crassus var också allmänt känd som Roms okrönte Krösus. Denne Krösus hade dock inte varit romare och levtt flera hundra år före Crassus. Crassus i sin tur levde - och dog - flera decennier före Kristi födelse. Och därför, hävdade mamma Letitia, kunde familjen Crassasius inte förknippas med den kristna kyrkan och följeaktligen skulle den inte behöva betala någon kyrkoskatt. Letitia, vars familj kom öster ifrån, hade en uttalat ekonomisk läggning.

Som det förhöll sig, hade Crassus dock inte lämnat ens ett endaste litet *as* till sina sentida efterkommanden. Så, med facit i hand måste påståendet om familjens välstånd te sig

ogrundat. Men, i enlighet med hans förment ärorika förflutna, hade Hubertus lagt till sig med ett latinskt valspråk: UT DESINT VIRES TAMEN EST LAUDANDA VOLUPTAS, vilket i runda ord betyder *om ock potensen mankades så måste dock vällusten lovordas*. Detta citat var tämligen extravagant för den ganska så färglöse musikintendenten vid stadens konservatorium. Hubertus hade varit ambitiös i början, men spelandet av den första fiolen hade honom förvägrats. Sedermera hade han dragit sig alltmera undan och undvikit kontakten med sina kollegor. De tillhörde ju ändå bara *plebsen*. Hans maka Letitia höll naturligtvis med.

Calle hade aldrig anammat sina föräldrars arroganta hållning och nedvärderande attityd. Hans intima umgänge med ruin-Karin hade kunnat ses som bevis på detta. Men han hade ju helt enkelt bara varit kåt och så hade han ju då som femåring ingen klar ideologisk uppfattning om någonting. Han bar dock omedvetet inom sig en upplevd filantropi om människors lika värde, likväl som han kände denna kärlek till djuren. Han älskade att klappa hästar, kor och får och hade också begravt en död sparv en gång. På graven hade han placerat några små av ruinens blommor, mest maskrosor, och ett litet kors gjort av pinnar och snören.

I grundskolan var Calle en riktig liten vilding. Han saknade respekt för lärarna, var uppkäftig och tålde inga tillsägelser. Under rasterna på gården spöade han upp de äldre pojkarna i de högre årskurserna. Dessa hade smockat till hans klasskamrater eller hade hånat dem. Men detta gällde enbart pojkar, flickorna hade han inga relationer till. Och så var det ju självklart, att man inte slog flickor. Det var fegt. Lika fegt som att fortsätta slå den som hade gett sig eller att sparka någon som låg på marken.

Även om Calles vilda natur inte hade mycket gemensam med Hubertus' timida väsen, så hade han dock ärvt faderns kärlek till musiken. Calle formligen levde för musiken. Han älskade att lyssna på samtida artister av avantgarden. Själv misshandlade han ömt sin gitarr och hamrade extatiskt på sina hemmagjorda trummor. Senare i livet, när han var omkring tjugo år gammal, hade höjdpunkten i hans tillvaro varit den dag, då han spelade med Amon Düül under Essen 69. Essen 69 hade dock inget med mat att göra, även om ordet *essen* betyder att *äta* på tyska. 69:an hade heller ingenting med sex att göra. Oanständig fantasi skulle kunna få Essen 69 till hummer och champagne med färska jordgubbar som serverats på ett vackert avklätt par, liggandes skavfötters med var sin läckerhet i munnen.

I grunden började det med att i augusti 1969 genomfestades en tre dagar lång utomhuskonsert i amerikanska Woodstock utanför New York. Det hippa hippielivet under festivalen tilldrog sig stor uppmärksamhet av amerikansk tabloidpress, eftersom denna kom alldeles gratis över bilder på nakna kvinnobröst. Lösnummerförsäljningen sköt i höjden. Fler nakna kvinnobröst skulle sedermera visas i en flera timmar lång biografilm. Woodstocks oöverträffade berömmelse som världens bästa bröstfestival var därmed ett faktum.

Men bara ett par månader senare arrangerades helt oberoende av Woodstockfestivalen en annan tredagars musikalisk delikatess. I Essen, en halvmiljonstad i tyska Ruhrområdet, var det konstnärliga utbudet kolossalt med artister som Deep Purple, Fleetwood Mac och Pink Floyd för att nämna bara några få. Andra kultband inkluderade East of Eden, Free, Nice, Spooky Tooth, Steamhammer, Tangerine Dream och många, många fler.

Som ett då alldeles okänt gäng från England. Deras internationella debut blev en helt obeskrivlig framgång. När

Yes började spela, reste sig folk ifrån sina läger av täcken och kuddar och ställde sig upp, dansade, vrålade och klappade i händerna. Där på scenen stod en graciös figur i lång svart kaftan. Alla ville se den flickiga ängeln med det långa svarta håret och som sjöng så ljuvligt. *I see you* fick nackhåret att resa sig och folk blev alldeles vilda. Den natten blev Yes födda och skulle leva länge till. Alla ville köpa deras skiva, men på festivalen delades deras första album ut alldeles gratis! Deras live version av *end of the night* var deras final. Den låten fick Essens Grugahall att gunga som en åtta magnituders jordbävning på den så välkända, men likaledes oförstådda, Richterskalan.

Men för Calle var den största upplevelsen Amon Düül. Inte för att musiken var av någon anmärkningsvärt upphöjd kvalité, utan för den enorma känslan av frihet och mänsklig gemenskap som deras scenkonst innebar. Det blev till ett enastående jammade, där folk ur publiken klev upp på scenen och sjöng och dansade. Det hela var drömligt och Calle var som i trance, gick upp till det lyckoberusade sällskapet, hittade ett övergivet trumset i bakre delen av scenpodiet och började spela med. Om det var bra eller dåligt eller mitt-imellan ska vi låta vara osagt, men han kände sig hänförd som en annan Ginger Baker och badade i ett obeskrivligt lyckorus.

Sedan vaknade han besviket, när väckarklockan ringde in en ny dag, fylld av nya, aldrig sinande förpliktelser.

III. PARISKOPET

Karin och Calle återförenades i vuxen ålder. Detta hände helt slumpmässigt och de visste inte om varandra. De träffades på Pariskopet, ett ställe som bemödade sig att tillhandahålla inslag av *francité*, eller franskhet, med detaljer som skyltar på vilka det stod Bistro, Pernod, Steak Parisien, Escargots, Grenouilles och dylikt, samt diverse prisangivelser. Dryck och tilltugg kostade olika på olika veckodagar. På måndag fram till onsdag kostade det mera än på fredag, lördag och söndag. Anledningen var att, jämfört med veckoslutet, kom det färre gäster under veckans första dagar. Från Pariskopets sida ville man hålla kassaflödet livligt och konstant vid samtliga tider. På torsdagar var det stängt och då kostade det förstås ingenting alls.

Pariskopet var byggt som en ubåt, lång och smal. När gästerna anlände, typiskt efter klockan ett på natten, blev det snabbt mycket, mycket trångt, vilket var helt planerligt. Den enorma trängseln innebar att folk gnuggades mot varandra. Pojkar mot flickor, flickor mot pojkar, pojkar mot pojkar och flickor mot flickor. Gnuggningsgraden bestämdes av personlig smak och sexuell läggning. En och annan maskulin hand kunde söka sig till Calles akter, en omständighet han dock skarpt ogillade. Men för det mesta räckte det med en vänlig tillsägelse för att förbli förskonad från upprepade gnugg- och klappförsök.

På de svartmålade väggarna lös i intensiva självlysande färger former och figurer som förde tankarna till Joan Miró. Stora projektioner av färgstarka oljeklickar mellan två glasskivor ändrade oavbrutet skepnad. På dansgolvet i fören dånade musiken och det stroboskopiska flackandet av det

vita bländande ljuset fick dansarna att framträda i magisk *slow motion*. De djupa bastonerna kändes i hela kroppen och vibrationerna i magen förlänade dansarna ett lyckorus på gränsen till smärta. Djungeltrummorna i Iron Butterflys *In-A-Gadda-Da-Vida* förstärkte denna drömlika tillvaro, där skolans dåliga betyg, arbetsplatsens påfrestande mödor, de evigt gnagande pengabekymren och den svidande smärtan av brustet hjärta var långt långt borta, frånvarande från nuets lycksaliga stund.

Calle köade vid baren, när hans blick fastnade på en underbar varelse med stort lockigt hår och stora runda ögon någon meter bort. Den underbara varelsen hade uppmärksammat Calles odolda stirrande. Ett underbart leende kom till svar, samtidigt som den underbara varelsen försökte maka sig fram till honom. "Tjena', jag heter Sofia. När du slutat stirra på mina bröst, kan du väl tala om för mig, vad *du* heter. Sen kan vi väl ta en pilsner tillsammans. Vad sägs?" Calle hade inte för avsikt att redan nu sluta stirra på hennes bröst. Hans svar fick vänta på sig. Sedan mumlade han "Calle för mina vänner, mycket angenämt, sköna damen". Slutligen slet han blicken från garnityren, tittade upp och tillade "En pilsner vore inte dum. Inte alls dum. Jag bjuder." Sofias svar kom svirvlande snabbt som en bumerang "okej, nästa är på mig då."

En lätt, nästan oförnimbar, gnuggning fick Calles byxor att strama över blygseln. Han besvarade detta något frivola närmande från Sofias sida med att flytta sig lite i sidled, så att hon kunde få kontakt med hans spända lår. Hon skrattade i hans öra "Din lilla skälm" och kysste honom på halsen. Att de inte, som man allmänt brukade, låg med varandra redan denna första kväll, bara ytterligare ökade Calles förtjusning i henne.

Det var så de träffades, Calle och Sofia. På Pariskopet. En ubåt, där man åt sniglar och grodlår, men där man definitivt

inte lyssnade på franska smörsånger.

Tillsamman med de klara bländande färgerna förstärktes undergroundmusiken mot tidigare aldrig upplevda gränser av den bruna marockanen, den röda afghanen eller den svarta nepalesen, vars svarta färg härrörde huvudsakligen från det rikligt nedblandade opiet.

Med eller utan marockaner, afghaner eller nepaleser blev denna kväll på Pariskopet fullkomligt magisk. Vissa dagar, eller rättare vissa nätter, bjöds det på diverse live framträdanden och vid något tillfälle satt där en kille på en barstol med sin gitarr och spelade något som kom att kallas *Space Oddity*.

IV. OHEMLIGHETEN

Efter fyra romantiska månader bestämde Sofia-Calle-paret sig för att befästa kärleksförbundet genom att flytta ihop. Efter ett tags letande hittade de en liten mysig lägenhet, vars pris låg inom ramen för deras gemensamma finanser. Vid kontraktskrivningen uppenbarades att de hade umgåtts med varandra i ett fullständigt ömsesidigt *incognito*. Karin kallade sig Sofia, eftersom hon förknippade namnet Karin med dystra minnen, som hon sökte begrava i amygdalans djupaste vrår.

När de väl etablerat sina personalia och lugnat ner sig lite efter avslöjandenas uppståndelse, svävade de på ett gräsmoln tillbaka till deras barndom och sina gemensamma ruinminnen. De mindes båda mycket väl sina tafatta första försök att gemensamt lära känna varandras genitalier. Och hur dessa tidiga försök hade omintetgjorts av Sofias, det vill säga Karins, mamma.

Sofia berättade för Calle att hon aldrig hade träffat sin far, men förteg sina grymma erfarenheter med den vedervärdige Herman Sczermonski. Skolan hade varit mestadels tråkig och hennes vakna intellekt hade saknat stimulans. Samma gällde de manliga bekantskaperna hon hade halvhjärtat upprätthållit genom åren. Tills hon träffade Calle, denne hennes allra första pojkvän. Nyfikenheten på livets alla sidor, som skolan och männen hade lyckats döda, väcktes åter till liv. Framför allt hade hon blivit mindre blyg, ja, rentav oskygg och kaxig.

För Calle hade livet tagit en helt annan vändning. Som hans föräldrar hade uttryckt det, så skulle Calle "bli någonting ordentligt, läkare eller advokat eller nåt sånt". De skickade honom därför till en skola som var ytterst väl

ansedd och hade en formellt hög utbildningspotential, i alla fall på pappret. Skolans motto var också mycket riktigt ett ordstäv på latin, Non SCHOLAE Sed VITAE DISCIMUS, vilket underströk skolans humanistiska karaktär, men var lika oinspirerande och tråkigt som Caesars De BELLO GALLICO. Hade man klarat studentexamen där, skulle alla dörrar stå vidöppna. Det var en skola av den gamla skolan, där varje avgångsklass kom att bilda samhällets överklass.

Calle hade ju ärvt sin fars kärlek och hängivenhet till musiken. Sålunda ägnade han mer tid åt sitt band än åt skolarbetet. Bandet hette *flatmän* och ägnade sig huvudsakligen åt att kopiera andra musikgruppers verk. Repertoaren innehöll väldigt lite eget material och bestod mestadels av andras musikstycken. *flatmännens* instrumentering var den vanliga sättningen. I övrigt ingick också en doadoakör. Denna bestod av två smäckra flickor som dock i själva verket var transvestiter i mycket feminint utförande. Under de fantasifulla och färgsprakande dräkterna dolde sig attributen av det maskulina släktet. I åtsittande baddräkt kunde de därför verka komiska. De två hade förlänat gruppen dess namn, men var detta till trots inga flator. Som liten anekdot kan inflätas att de kallade varandra för *slampa*.

Calles professionella musikbana blev däremot väldigt kort. Efter talrika tappra försök att hitta en seriös producent för deras virtuella demofiler *Homo Flatman* och lika talrika avspisningar, gav han slutligen upp. En slagen man. Tom på livsvilja. Till den dagen då han mötte Sofia. Likaväl som hon hade han återvunnit gnistan. De två gav upp den bohemiska livsstilen och ägnade sig numera åt universitetsstudier. Sofia läste näringsfysiologi och Calle cellbiologi. De levde på studiemedel, ett slags lån som staten tillhandahöll, samt ströjobb för att dryga ut deras magra kassa.

V. AVNAVLINGENS GYLLENE SNITT

Endera dagen, under en gemensam lunch, hade paret haft en i början intressant, sedan alltmera livlig, diskussion, som slutligen hade spårat ur och de hade hamnat i gräl med varandra. Efteråt rådde det viss förstämning i deras hem. Men som engång-hippie-alltid-hippie som de var, så skulle de på bonobo-vis bilägga den hotande konflikten med sexuell aktivitet. Med obändigt karnalt begär tog han henne denna soliga eftermiddag bakifrån. Sofia stod på alla fyra på sängens kant, medan Calles kulor rytmiskt slog på hennes känsligaste ställe, det klitorikala området, vilket förlänade henne än större upphetsning, vällust, extas. Till de melankoliska tonerna av Fanz Schuberts åttonde symfoni avfyrade Calle ett välriktat skott rakt upp mot hennes högra äggledare. Även om denna destinationsdetalj är fullkomligt irrelevant i sammanhanget, är det dock ett faktum att Sofia blev gravid på mindre än femton sekunder.

De upplevde de följande graviditetsmånaderna i andaktsfull förväntan, blandad med förskräcklig ångest rörande barnets fysiska och mentala tillstånd. Slutligen var nedkomstens tid kommen och förlossningen förlöpte tämligen normalt, med långa ansträngda kval och oändliga smärtor för modern.

Det nyfödda barnet var extremt långsmalt, åttio centimeter långt, men med sina tretusen tvåhundra-femtioåtta gram höll sig vikten relativt nära normala gränser. Det är ingalunda ovanligt att de nyföddas huvuden har en distinkt avlång form. Det var därför ingen lade någon vikt vid detta hos Sofias börd, men på grund av den långa kroppen behövdes det inkallas en extra barnmorska som kunde hjälpa till med att stödja barnets

mjuka ryggrad. Risken var påtaglig att denna, efter passagen genom födelsekanalen, annars kunde brytas av.

Enligt de senaste rönen skulle det nyfödda barnet inte avnavlas genast, utan det skulle väntas i tre minuter innan ingreppet utfördes. Detta för att förse barnet med en ordentlig genomspolning av mammans blod för att förebygga all sorts immunbristsjukdomar.

Under dessa tre minuter fanns det tillfälle för samtliga närvarande att utnyttja tiden till att utforska barnets yttre proportioner. Dessa verkade inte närmelsevis följa normen för det gyllene snittet. Förutom den anmärkningsvärda kroppslängden verkade dock allting vara som det skulle, tio fingrar, det vill säga fem på vardera hand, och likaså tio tår, på två fötter. Å andra sidan, när könet skulle avgöras hos detta märkvärdiga barn, kunde man inte enas om huruvida det rörde sig om en flicka eller en pojke. I själva verket var barnets kön i förstone tämligen obestämbar. Det tycktes hänga en liten pojkenis ur en liten flickspringa. Möjligen var det fråga om en förstörad klitoris som hade banat sin väg utanför det tilltänkta, men tillknäppta, innerområdet.

När föräldrarna kort därefter skulle komma fram till vad barnet skulle heta, beslöt man att, på grund av det obestämda genusläget, måste namn som Hennes eller Afrodite tills vidare deklarerats som olämpliga och föjeaktligen uteslutas.

Sofia och Calle bestämde sig sålunda för prefixet Eli som arbetsnamn. När man så småningom väl hade fastställt barnets exakta könstillhörighet, kunde man ta resten. Det vill säga suffixet, antingen -sa för en tjej, alltså *Elisa*, eller -as för en grabb, det vill säga *Elias*. Om det var ingetdera, alltså något mitt emellan, finge det väl bli *Hirudinea*. Av sina föräldrar kallades hen kärleksfullt Hiri. Detta smeknamn ska dock inte blandas ihop med namnet på det språk som talas

av Motu folket i Papua Nya Guinea. Dessa två är helt skilda fenomen.

Letitia Crassasius-Levin som kom öster ifrån hade, som hennes flicknamn antyder, judiskt påbrå. Eftersom bara ena halvan av henne var judisk och hon inte varit särskilt förkovrad i den mosaiska tron, hade hon sedermera också försummat de traditionella påbuden hos sin egen familj. Hon hade aldrig tagit sin son Carl till slakthuset. Men på senare tid hade hon blivit stolt över sitt folks mångtusenåriga historia och ansåg att hennes barns familj nu skulle bevara och föra vidare de vackra traditionerna. Hon berättade därför för Carl och Sofia att hon gärna såge en hederlig och traditionsenlig omskärelse av den manliga biten hos Hiri. Barnets föräldrar trodde inte sina öron, blev alldeles förskräckta och upprörda över detta citat: *vansinniga* förslag och talade om för Letitia att något sådant skulle vara alldeles uteslutet och skulle aldrig hända.

Men Letitia hade i sin nyfunna religiösa nit rövat bort sitt barnbarn bakom dennes föräldrars rygg och lämnat det över till en skalpellmästare vid namn Nathan Guldblom. Denne Guldblom var i vissa kretsar känd för att utföra könsstymplingar på ett alldeles särdeles konstnärligt sätt. Att barnen vid omskärelsen brukade gråta och skrika alldeles erbarmligt brydde man sig inte särskilt mycket om. Som resultat behövde Hiri alltså i dagsläget inte dra ner förhuden, utan ollonet var jämt stolt och prunkande exponerat mellan hens yttre blygdläppar. Att dessa inte skulle gå samma öde till mötes berodde på att barnets föräldrar hade givit Letitia besöksförbud och att de hädanefter inte lämnade Hiri en sekund ur siktet.

VI. TRIPPELHELIXEN

Efter femton år av Hiris genusoklarhet blev det officiella namnet, så som det står skrivet i en persons pass, slutligen Hirudinea Crassasius-Werdhem. I den lilla rutan på passansökan, där man skulle skriva ett F eller ett M, satte mamman Sofia ett mf. Det kan tilläggas att ytterligare en oklarhet bestod i att barnets kroppslängd knappast hade förändrats sedan födseln. I stort sätt rörde det sig fortfarande om samma värden, det vill säga åttio centimeter plusminus enochenhalf centimeter, beroende på om håret var nytvättat eller ej.

Vikten hade heller inte gått upp nämnvärt. Huvudet hade om möjligt blivit ännu mera avlångt. Men Hiris makrocefali var inte artificiellt betingad, som hos Monbuttu folket i det centrala av det centralaste svarta Afrika. Där band man ihop skallarna hos de nyfödda för att uppnå långhuvudseffekten.

Hiri var förstås ett ytterst intressant studieobjekt för livsvetenskaperna. Sekvenseringen av hens arvs massa avslöjade att nukleotiderna var fem till antal, bestående av de sedvanliga aminosyrorna A, C, G och T. Samt ett virialt U. Dessa fem satt ihop i en trippelhelix, i en allsköns blandning av så kallad DNA och RNA. Denna trippelhelix kallades numera DRNA, uttalas Dirna. Könscellernas genuppsättning var också egendomlig, kromosomerna var varken XX eller XY, utan XYZ.

Upptäckten av DRNA var sensationell och självfallet i Nobelklass. Det anmärkningsvärda med detta pris var att det utdelades i ämnet medicin, som om man hade upptäckt, och framgångsrikt bekämpat, en ökad eller tidigare okänd sjukdom.

Hiris fysik var övergenomsnittligt frisk, så att det inte kunde vara fråga om någon sjukdom. Dessutom var hen hypergenomsnittligt intellektuellt begåvad. Den ansvariga kommittéen övervägde dock aldrig ens för en sekund att tilldela priset till unga Hiri, utan valde nån obskur biokemist från Minnesota. Denne var av manligt kön och hade släktband i Vetenskapsakademien.

De övriga två laureaterna, den ene från Kina och den andre från Indien, var likaledes av manligt kön och båda var verksamma vid institutet för Humanoid Race Evolution i brittiska Birmingham. Samtliga Nobelpristagare hade sedan länge blåst ut fler än åttio ljus på födelsedagstårtan och var vid offentliggörandet av deras namn i början av oktober fortfarande i livet, vilket berättigade dem till mottagandet av utmärkelsen ur monarkens hand. I december månad samma år. I Sveriges stolta huvudstad.

Den kinoindiska duon hade redan tidigt misstänkt att Hiris genmutation skulle innebära grundläggande förändringar i den humana överlevnadsförmågan. Bland annat hade de förutspått att Hiri skulle utveckla en egen metabolism som skulle visa sig vara betydligt mera energieffektiv än den gängse vedertagna. Till exempel, så kissade Hiri bara varannan månad och bajsade var fjärde. Det behövs naturligtvis inte särskilt påpekas att Hiri intog måltider ytterst sporadiskt. Ofta kunde Hiri sitta orörlig i långa stunder, ja rentav i flera veckor, som i en sorts dvala. Med människorna i sin nära omgivning var hen då också fullständigt nonkommunikativ.

Det som allmänt ansågs vara den viktigaste slutsatsen var likaledes storslagen, nämligen att Hiri åldrades extremt långsamt. Hiris DRNA-telomerer nöttes inte i lika snabb takt som DNA-ändarna hos "normala" personer. Intresset för denna anmärkningsvärda omständighet ökade extremt snabbt, i synnerhet i allmänna nyhetsmedier och i låg-

iqkonsumenters så kallade *reality shows*. Regeringsmedlemmar världen över räknade med att deras tid vid makten kunde i det närmaste legitimt förlängas in i det oändliga. De ökade följeaktligen också forskningsanslagen till aldrig tidigare skådade nivåer. Detta skedde i global skala med tävlande forskare i många länder, även sådana som vanligen bekymrade sig ytterst lite om vetenskaplig forskning som inte var av explosionsteknisk karaktär.

Kännedom om de flesta forskningsresultaten var förbehållen en mycket liten skara av personer med särskild behörighet. Det icke hemligstämplade materialet publicerades däremot i den nytgivna tidskriften *The Triplehelix Cognitive News Letters*. Denna publikation var oerhört välrenommerad och av forskarna ansågs det mycket fint att förekomma däri med sina namn. För att understryka artiklarnas sensationella nyhetsvärde var sidantalet begränsat, men också för att folk slapp läsa så mycket. Man hade ju så mycket annat att göra.

Denna brist på utrymme kunde medföra att innehållet inte var tillräckligt vederhäftigt och tillförlitligt. Flera av de oftast många artikelförfattarna kunde bli intervjuade i TV, en eftertraktad sysselsättning på betald arbetstid som kunde leda till att man nådde ryktbarhet på nationell, ja till och med på internationell, nivå. Denna narcissisternas lekplats drog till sig fler och fler drömmare om rikedom och kändisskap. Färre drömde om vetenskapens framsteg till mänsklighetens fromma.

Den information som sipprade ut i medierna var bland annat Hiris kosthållning. Intresset för densamma byggde på mångas fåfänga att skaffa sig eller bibehålla en smal figur. Det var mestadels medelålders kvinnor som återfanns bland bantningsentusiasterna och de uttryckte farhågor angående de egentligen icke existerande bröstet hos Hiri. I den mån

Hiris platta front kunde tillskrivas den magra kosten, fick kvinnorna att känna sig manövrerade in i ett informationsvakuum. Hos dem planterades ett frö av oro, nämligen att man kunde förvänta sig en ansenlig bystförlust. Detta vore helt klart en oönskad bieffekt. An så länge underbyggdes dock inte denna fruktan av tillförlitliga data. Forskarsamhället teg.

I det dolliga Skottland låg man däremot inte på den lata sidan. Där var man i färd med att så nya frön, som man hade gjort så framgångsrikt förut. Det experimentella arbetet hade som målsättning att genom kloning ta fram kopior av Hiri. Man hade också långtgående planer på att förmå Hiri att föröka sig på partenogenetisk väg.

Hiri hade tills nu svarat med avslutsamhet. Men Hiri insåg också att syftet och fördelen med att ha tillgång till en hel population av hirisar är förstås de möjligheter som öppnar sig för långväga resor genom världsalltet.

Även om tekniken behärskades sedan länge, har kloning av människor hittintills inte varit tillåten på grund av etiska skäl. I alla fall var inga fall av klonade personer kända. Konspirationisterna ansåg dock att det fanns påtagliga bevis i form av tonvis med cytoplasmiskt material i avfallshinkarna i åtskilligt många laboratorier runtom i världen.

Vem skulle kunna motstå frestelsen?

VII. AD MEDINAM

Sofia och Calle kallade sitt barn mestadels ömt Hiri-älskling, Hjärtat, Sötnos, Lilla Gumman och liknande. Vid de få tillfällena, när de ansåg att ungen hade gjort något dumt, använde de det gamla namnet Eli. Kort och gott, Eli. Bara Eli betydde omak. Men för det mesta var tillropen kärleksfulla. Och Hiri återgällde sina föräldrar denna känslovärme, hen älskade dem högt och innigt.

En solig seneftermiddag såg Calle hur Hiri med upphöjt sträckta armar dansade graciöst i vågliknande rörelser. Hiri hade gått till ett av hens favoritställen, en pytteliten glänta i en pytteliten skogsdunge ett par hundra meter bakom sitt föräldrarhem. Hiris skugga var nära nog tio meter lång och förlänade dansen en magisk dimension. Det var sommarlov och Hiri var obekymrad och glad. Innan lovet hade hen efter bara fyra månaders studier bemästrat finska som sjunde främmande språk. Hen nynnade en finsk version av *Små Grodorna* med hens egen, aningen fria, översättning som löd

*lyhyet jalat, pitkät jalat, häntä pois
suuret silmät, pienet korvat, mansikka-pensasaidat*
vilket var något i stil med
*korta ben, långa ben, svansen väck
stora ögon, små öron, smultron häck*
och så vidare.

När Hiri blev varse en annan persons närvaro, stannade hen upp i dansen och tittade sig omkring. Hiri såg att det var fadern och undrade förvånat "vad gör *du här?*"

C: "Jag kom för att prata med dig, min skatt. Tänkte höra med dig, vad du tycker vart vi skulle åka på semester i år.

Har du nån idé?”

H: “Jag vet inte, om ni tycker det är nån bra idé, men jag skulle så jätte gärna vilja åka till Tamanrasset nån gång.”

C: “Vart sa du att du ville åka?”

H: “Till Tamanrasset. I Algeriet. I mitten av Sahara öknen. Till Ahoggarbergen.”

C: “Jaha, du. Till Tamanrasset. Jag ska prata med mamma. Åh, hur långt är det dit, förresten?”

Ah, det var inget.”

Calle gick i väg för att söka upp sin hustru Sofia. Han visste redan innan vad hon skulle svara, men tyckte ändå att det skulle vara artigt att höra med henne om hennes åsikt i frågan. Både hon och Calle försökte uppfylla Hiris samtliga önskemål, det vill säga i den mån dessa var rimliga och praktiskt möjliga. De var oroliga för risken att Hiri inte skulle leva så länge till, eftersom de hade fått för sig att dvärgar inte levde så länge. I vilket fall så var de fullständigt ovetande om vad det var som förorsakade Hiris avstannande i växten. Om det var fråga om någon sorts sjukdom, så fanns det ju en betydande risk att denna befann sig i sin terminala fas och Herr Död kunde knacka på dörren vilken dag som helst.

“Jag hade ju hoppats att sötnosen hade sagt Saint Barth eller Bora-Bora eller nåt sånt, men Tamejrasslat? Har aldrig hört talas om det och vet inte ens var det ligger nånstans”, suckade Sofia. Calle svarade lakoniskt “det är faktiskt lika stort som Örebro, kära du”. Men bägge föräldrarna hade ju redan bestämt sig och började genast planera resan. Man skaffade visa och bokade flyg till Gibraltar i södra Spanien. Därifrån tar det bara en halv timma med bil till färjeläget i Algeciras.